

[Lange.]

Maade vil medføre en mindre Gældsstiftelse i de Tilfælde, hvor man mener at skulle sætte ind; i Stedet for den pantesikrede Gæld vil man komme ind paa en stor Forøgelse af den løse Gæld, og man vil — hvad der efter min Mening er i høj Grad uheldigt og ogsaa kan blive ulykkeligt — befordre den gensidige Kautionering mellem Erhvervets Udøvere, dette, at den ene ved Hjælp af en hel Del Kautionister skaffer sig et Laan og dermed paadrager sig Forpligtelse til igen at kautionere for en af sine Kautionister, naar denne skal have Laan. Dette er efter min Mening den uheldigste Form for Finansiering af enhver Virksomhed, maaske ikke mindst af Landbrugets Virksomhed. Jeg tror slet ikke, man opnaar noget Gode, man opnaar ikke at gøre Landbruget mindre gældbetyngt i Fremtiden, end en naturlig Udvikling vilde føre til. Det viser sig ogsaa, at man er klar over, at der udmærket godt ud over den nævnte Grænse kan være Grundlag for Pantsætning af en Landbrugsejendom, idet man udtrykkeligt undtager en hel Række Tilfælde, bl. a. undtager de Husmandsbrug, der er oprettet med Statslaan. Man er altsaa klar over, at en Behæftelse af Landbrugsejendomme ud over de 110 pCt. af Panteværdien i mange Tilfælde er naturlig og ønskelig.

Jeg beklager ogsaa, at man indsætter Bestemmelsen om, at der ved Foretagelse af Udlæg, hvis man ikke vil have Udlægget slettet igen af Pantebogen, skal ske Tvangsauktion inden 6 Maaneder. For de store Udlæg vil en saadan Fremgangsmaade med Tvangsauktion være mulig, men det vil i højeste Grad gaa ud over de mange smaa Udlæg, der foretages i Ejendommene; hidtil har man paa en vis Maade kunnet sikre sig i Tilfælde af Salg af Ejendommen ved disse Udlæg, som det slet ikke har været Tanken at føre frem til Tvangsauktion. Man kan paa den Maade udmærket godt komme til at skade Debitor. Selv om man ved smaa Udlæg ikke kan være tjent med at sætte Ejendommen til Tvangsauktion, er der ikke noget i Vejen for, at dette kan føre til, at man tvinger Kreditor til at true med Tvangsauktion, at man tvinger Kreditorerne til at slaa sig sammen, fordi det er den eneste Maade at skaffe sig

Penge paa, saaledes at Debitor, der maaske ellers vilde have kunnet faa Henstand, saa længe Udlægget henstod paa Ejendommen, nu bliver nødt til at skaffe Pengene frem. Samtidig med at man gennem denne Bestemmelse kan komme til at øve Uret mod Kreditor, vil man, tror jeg, i en lang Række Tilfælde kunne komme til at skade Debitor.

Om disse Spørgsmaal vil der blive Lejlighed til at tale nærmere i det Udvalg, der er bebudet nedsat, og paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Martin Sørensen (Peterslund): I Mod-sætning til Akkordloven med dens Bestemmelser om Tvangsakkord i Henhold til Loven af 14. April 1905, naar visse bestemte Betingelser var til Stede, og tvungen delvis rentefri Indfrysning af Fordringer, hviler Gældssaneringslovens Bestemmelser paa frivilligt Grundlag. Dersom Kreditor ikke vil modtage Tilgodehavende i Saneringsobligationer, saaledes som Amsudvalget med Tilslutning af Bevillingsudvalget foreslaar, kan han lade være, ingen forsøger at tvinge ham; antagelig er det ogsaa væsentligt foruden Landmændenes Trang og Kreditorernes Erkendelse af, at Saneringslaanene byder dem en Fordel, Frivilligheden, der har bevirket, at Loven blev vedtaget i 1936 i det høje Landsting med Tilslutning fra alle Sider, en Tilslutning, der formentlig ogsaa kan opnaas til de af den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri foreslaaede Ændringer i Saneringsloven, Ændringer, der kun i uvæsentlig Grad adskiller sig fra det, der blev lovfæstet i 1936. Det er Frivilligheden, som jeg anser for at være det vigtigste og det mest fremmende for Saneringsarbejdet, dette, at man spørger Kreditorerne, om de paa frivillig Grund vil bistaa ved en Gældsordning for vedkommende Landmand.

Det er mig bekendt, hvad jeg nu ogsaa har hørt her af de ærede Ordførere for Venstre og de Konservative, at der i det andet høje Ting ikke var fuld Enighed om enkelte af de nye Bestemmelser, der er indføjet i nærværende Lovforslag, nemlig Bestemmelsen om, at der i det første Par Aar efter Saneringslaanets Optagelse skal betales 2½ pCt. i Rente i Stedet for 1½ pCt. efter den gamle Lov, samt Be-